

СЛІДАМИ ПАУЛЯ ЗІБЕРТА

Міфи про легенду розвідки

**ПРОДОВЖЕННЯ.
ПОЧАТОК У ПОПЕРЕДНЬОМУ НОМЕРІ.**

ПОБРЕХЕНЬКА ВІД «СИЛЬНОГО ДУХОМ»?

У 90-і роки минулого століття, коли у Львові обласну раду очолював В'ячеслав Чорновіл, я, від імені обласної рухівської газети «За вільну Україну» шукав сліди Кузнецова на Львівщині. Від Львова до Бродів побував чи не у всіх селах і розпитував колишніх вояків УПА, що вони знають про вбивство німецького офіцера і двох його супутників. Люди мені довіряли як представнику авторитетної газети і ділилися спогадами. Але ніхто не чув про випадок з Кузнецовим. Якби ж так сталося насправді, то мали б про це знати, адже советська пропаганда досить активно розкручувала міф, що гітлерівці обіцяли бандерівцям 25 тисяч дойчмарок за те, що спіймають Пауля Зібера.

Зустрівся я і з колишнім вояком УПА на псевдо «Чорногора», котрий, як писалося у радянських книжках, брав участь у ліквідації Кузнецова.

- Розкажіть про свій подвиг – як червоного диверсанта знищили? – звернувся до нього.

- Нічого про це не знаю.

- Але ж в КДБ це зафіксовано, що ви «прибрали» Пауля Зібера...

- Ні, такого не було.

Це, так би мовити, остаточна відповідь ветерана. І я йому вірю.

Виходить, що «сильний духом» Дмитро Медведєв фальсифікував історію, як стверджував Кім Закалюк, в архівах немає процитованого у книгах Медведєва повідомлення про вбивство Пауля Зібера біля Білогородки. Медведєву було вигідно поширювати такий міф, адже його загін не виконав бойового завдання – не забезпечив прикриття розвіднику на Львівщині. Якщо ж додати, що у Радехівських лісах повстанці добряче почували «сильних духом», то перспектива перед чекістом-полковником вималювалася сумна. Ймовірно, і виникла потреба підкоригувати факти.

Інакше для чого у незалежній Українській державі колишнім воякам УПА приховувати правду про участь у знищенні Кузнецова? Здавалося, цей історичний факт має підгрунтя для об'єктивної оцінки, адже повстанці начебто «прибрали» терориста, через провокаційну діяльність якого постраждали сотні жителів нашого краю. Відтак напрошується висновок: упівці відгороджуються від того, чого не робили, і від ідеологічних домислів чекіста Медведєва.

ДЕ ТИ, ПАУЛЕ ЗІБЕРТ?

Але що ж сталося із реальним Кузнецовим після того, як він у березні 1944 року вислизнув із окупованого німцями Львова? 2-3 грудня 1991 року я побував у центральному офісі КДБ СРСР у Москві на площі Дзержинського. На диво, там отримав привітну зустріч. Склалося враження, що мене чекали. Полковник Васильєв (принаймні, він так відрекомендувався), назвавшись фахівцем у біографії Кузнецова, швидше у мене брав інтерв'ю.

- Чо сказали бывшие бандеровцы?

- Відрікаються навідріз, що не вбивали Кузнецова.

- А «Чорногора»?

- І «Чорногора» теж.

Тоді кадебіст почував потилицю:

- Жалко, что мы ГДР потеряли, а с ГДР – архивы...

Після цього я розповів полковнику про все, що зібрав, систематизував. Поділився і тим, що версія про загибель Кузнецова під Боратином не підтвердилася, і у Львові на Пагорбі Слави лежить чистокровний німець.

- Да мы это давно знали, - вразила його репліка.

Відтак приходимо до висновку, що Кузнецов не загинув ні під Білогородкою, ні під Бродами, тим більше, від рук вояків УПА. Медведєвські ж хитросплетіння із бандерівським слідом у долі Кузнецова – це, ймовірно, спроба вирватися із глухого кута, у який загнала провальна доля спецзагону «Переможці» у 1944-у році. Визнати себе винним у тому, що розвідника такого класу, швидше за все, захопили німці живим, означало підписати собі смертний вирок. Не варто відкидати також версію про те, що Кузнецов сам міг перебратися у Німеччину і там, уже після війни, продовжував розвідувальну діяльність на СРСР. Правду дізнаємося у 2025 році, коли будуть розсекречені архіви у його справі.

Записав Віталій ТАРАСЮК.